

မင်းမြတ်သူရ

မဟာလူသားမောင်ဒဂိုး

မင်းမြတ်သူရ
မဟာလူသားမောင်ဒဂီု

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ

အနူးညံ့ဆုံးစကားတွေ ပြောနေပြီဆိုရင်

သင့်ကို အကြီးအကျယ် လိမ်နေပြီဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့.....

(ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်)

တစ်ခါတစ်ရံ

ခြေလှမ်းတွေ အစိတ်အကြဲတွေဟာ

သင့်ဘဝ ပန်းတိုင်ခရီးကို ဆုံးဖြတ်ပေးသွားတတ်တယ်....

(ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်)

သတ္တိအရှိဆုံး သူရဲကောင်းဟာ

မိမိအမှားကို ဝန်ခံဟစ်ကြွေးနိုင်သူပါ.....

(ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်)

သူတစ်ပါးကို ရယ်မောစေချင်ရင်

ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပျော်ရွှင်နေမှဖြစ်မှာပါ....

(ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်)

* * * * *

နိဒါန်း
အခန်း(၁)

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းမြို့ကြီးတစ်မြို့၏
စည်ကားသောဈေးကြီးရှေ့တွင် ကူညီဖြစ်ဟန်တူသော လူငယ်လေးတစ်ဦးသည်
ခိုင်းစေမည့်သူကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။

လူငယ်သည် ဈေးကွဲချိန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် ခိုင်းစေမည့်သူ
မပေါ်သေးသဖြင့် ဈေးရှေ့ တွင် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း
စောင့်မျှော်နေလေ၏။

“ဟဲ့....ကူလီကော ထိုအခိုက်မှာပင် လူငယ်၏ အနီးသို့
မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး

ကောင်းလေး၊ မြို့စွန်ကခြံကြီးကို ပစ္စည်းပို့ပေးရမယ်၊
ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

လူငယ်က မိန်းမကြီး၏ စကားကြောင့်အလုပ်ရတော့မည်ဟုတွေးကာ
ဝမ်းသာသွားပြီး

“ဘာတွေသယ်ရမှာလဲအဒေါ်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မိန်းမကြီးက အနီးရှိ
တောင်ကြီးတစ်လုံးကိုညွှန်ပြ၍

“ဟော့ဒီတောင်းကို မြို့ ပိုင်မင်းခြံကိုပို့ပေး၊လမ်းမှာ အပျောက်အရှု
မရှိစေနဲ့နော်”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်က တောင်းကြီးအတွင်း ပြည့်လျှံနေသော
ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် သားငါးများကိုကြည့်၍

“စိတ်ချပါအဒေါ် အပျောက်အရှ မရှိစေရပါဘူး”

ဟု အာမခံလိုက်လေ၏။ မိန်းမကြီးက

ဘော်လီအကျအိတ်ထဲသို့လက်နှိုက်၍ ..

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်က ပြည့်လျှံနေသော

တောင်းကြီးကိုကြည့်၍ ..

“တစ်မူးပဲပေးပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိန်းမကြီးသည် လူငယ်လက်ထဲသို့

ပိုက်ဆံတစ်မူးထည့်ကာ ရှေ့မှ ခပ်သုတ် သုတ်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

လူငယ်သည် လေးလံသော တောင်းကြီးစကို ပချုံးပေါ်သို့

ပင့်တင်လိုက်ပြီး မိန်းမကြီးနောက် မှ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။ မြို့ပိုင်မင်း၏ ခြံသည်

မြို့ပြင်တွင်ရှိ၍ ခရီးဝေးလှသော်လည်း အလုပ်မရမှာ စိုးသဖြင့် ငွေတစ်မူးထက်

ပိုမတောင်းဝံ့ပါ။ မိန်းမကြီးသည် ထီးစုတ်ကြီးကို ဆောင်း၍ ရှေ့မှဦး

ဆောင်လျှောက်သွားလေ၏။ လူငယ်သည် ပူပြင်းသော နေရောက်အောက်တွင်

တောင်းကြီးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ထမ်း၍ လိုက်ခဲ့လေ၏။ နေသည် ပူပြင်းလှသဖြင့်

လေးလံသော တောင်းကြီးကို ထမ်းရသော လူငယ်၏ နဖူးမှ ချွေးစက်တို့သည်

ခြေထောက်ပေါ်သို့ ကျလေ၏။

လူငယ်သည် နဖူးမှချွေးစက်များ ခြေထောက်ပေါ်ကျခြင်းကို ကြည့်၍ ..

“နဖူးကချွေး ခြေမကိုကျအောင် အလုပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ဒီလိုပါလား။

ဒီလောက် ပင်ပင် ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရတာ တောင် ငါ့ဘဝဟာ

ဆင်းရဲတွင်းနက်လှပါလား။ တစ်နေ့ ထမင်းတစ်နပ် ကိုတောင် မှန်မှန်စားရဖို့

မလွယ်ပါလား။ ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ဘဝပါလား”

ဟုတွေးတောရင်း စိတ်ပျက်အားငယ်သွားလေ၏။ လူငယ်၏
ခြေလှမ်းများနှေးကွေးသွားသဖြင့် မိန်းမကြီးက နောက်သို့လှည့်၍ ..

“ဟဲ့ ကောင်လေး ဘယ်လိုလျှောက်နေတာလဲ မြန်မြန်လျှောက်ပါဟဲ့
ကူလီအလုပ်လုပ်ပြီး သွက်သွက်လက်လက် မရှိလိုက်တာ”

ဟု ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့လေရာ လူငယ်က ခြေလှမ်းကိုတတ်နိုင်သမျှ
သွက်သွက်လျှောက်လှမ်းရလေ၏။ သို့သော် မြို့ပိုင်မင်း၏ နေအိမ်သည် မြို့ပြင်၌
ရှိသဖြင့် လေးလံသောတောင်းကြီးသည် လူငယ်၏ ပခုံးပေါ်တွင် တဖြည်းဖြည်း
ပိုမိုလေးလံလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် အရိပ်ရသော ညောင်ပင် ကြီးအောက်တွင်
တောင်းကြီးကိုခဏချ၍ နားရလေ၏။

ညောင်ပင်အောက်ရှိ သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေကိုခတ်၍ သောက်ရလေ၏
။ မိန်းမကြီးသည် နောက်သို့တစ်ဖန်လှည့်ကြည့်၍ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်..

“အပင်ပန်းမခံနိုင်ရင်လည်း ကူလီမလုပ်စားနဲ့ဟေ့ မင်း ကို
ငါမစောင့်နိုင်တော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားလေ၏။ လူငယ်သည်
ရေသောက်ပြီး အနည်းငယ် အမောပြေသွားသဖြင့် တောင်းကြီးကို ပြန်ထမ်းကာ
မိန်းမကြီးနောက်သို့လိုက်ခဲ့ရပြန်၏။ အတန်ကြာအောင် လျှောက်လှမ်းပြီးနောက်
မြို့ပြင်ရှိ လွန်စွာကြီးမားသော ခြံကြီးရှေ့သို့ ရောက်လေ၏။
ဂေါ်ရခါးတံခါးစောင့်ကြီးသည် ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးလေ၏။ မိန်းမကြီးက
လူငယ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ..

“ဒီတောင်းကြီးကို အိမ်ထဲအထိ ပို့ပေးရမယ် ကဲ ..ပါ
အနောက်ကလိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး ခြံကြီးထဲသို့ဝင်သွားလေတော့၏။
လူငယ်သည် တောင်းကြီးကို ထမ်း၍ ခြံကြီးထဲသို့ရောက်သောအခါ လှပသော

ပန်းခြံကို ပထမဦးစွာ သတိပြုမိလေ၏။ အဖိုးတန်ပန်းများဖြင့် လှပစွာ ပြုပြင်ထားသော ပန်းဥယျာဉ်ကိုကြည့်၍ ဥစ္စာဓနပြည့်စုံသူများသည် ပန်းဥယျာဉ်ကိုပင် ခမ်းနားစွာပြင်ဆင်၍ နေထိုင်တတ် ကြောင်းတွေးလိုက်မိလေ၏။

သူတစ်သက်သာတွင် ဤမျှလှပသော ပန်းဥယျာဉ်ကို မမြင်ဖူးခဲ့ပေ၏။ ပန်းဥယျာဉ်၏ အလယ်တွင် ခန့်ငြားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရှိ၏။

အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်ထိအောင်ပင် ကျောက်ပြားများကို ခင်းကျင်းထား၏ လူငယ် သည် လှပသော အိမ်နှင့်ခြံကြီးကိုကြည့်၍ ဤခြံကြီးတွင်နေထိုင်သူများသည် ရှေးဘဝက ကုသိုလ် ကံပါရမီ ထူးသူများပင်ဖြစ်သည်ဟုတွေးတောမိလေ၏။

လူငယ်သည် တောင်းကြီးကိုထမ်း၍ ရှေ့သို့ဆက်၍ မလျှောက်ဖြစ်ဘဲ အိမ်ကြီး၏ အရှေ့ မြေကွက်လပ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ လူငယ်၏ ရင်ထဲတွင်လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ထိုမြင် ကွင်းများအားလုံးလွှဲမရအောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

အိမ်ကြီး၏ ရှေ့ကွက်လပ်တွင် တင်းနစ်ကစားသော ကွင်းတစ်ခုရှိပြီး ကွင်းနဘေးရှိ သစ် သားခုံရှည်ကြီးပေါ်တွင် လူငယ်နှင့် ရွယ်တူမိန်းမပျိုတစ်ဦးထိုင်နေလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် တင်းနစ် ဘောလုံးလေးကို တစ်ဦးတည်းလေထဲသို့ ပစ်လိုက်၊ ဖမ်းလိုက်ဖြင့်လုပ်နေလေ၏။ သူမသည် တိုနဲ့နဲ့ စကတ်လေးဝတ်ထားသဖြင့် ဝင်းမွတ်ပြည့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းအလှကိုမြင်နေရ၏။

လူငယ်သည် လောကတွင် ဤမျှလှပသော မိန်းမရှိပါလေစဟု တွေးတောရင်း အသက်ရှူ များမတတ်ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းမကြီးကလှည့်ကြည့်၍ ..

‘ဟဲ့ကောင်လေး ဘာငေးနေတာလဲ အမြန်လာလေ’

ဟုပြောလိုက်ရာ လူရွယ်သည် မိန်းမပျိုထံမှအကြည့်ကို
မလွဲချင်လွဲချင်နှင့်လွဲ၍ အိမ်ကြီး၏ နဘေးမှ မီးဖိုဆောင်သို့လျှောက်ခဲ့လေ၏။

မီးဖိုဆောင်တွင် မိန်းမကြီး သုံးလေးယောက်ခန့်အလုပ်များနေပြီး
လူငယ်က တောင်းကြီး ကိုချပြီးသောအခါ မိန်းမတစ်ယောက်က

“ပန်းကန်ဆေးဖို့ လူလိုနေတယ်ဆို သူ့ကို ပန်းကန်ဆေးခိုင်းပါလား”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်ကိုခေါ်ဆောင်လာသော
မိန်းမကြီးက..

“ဟေ့ကောင်လေး ဒီနေ့ည ဧည့်ခံပွဲမှာ ပန်းကန်ဆေးဖို့ လူမရှိဘူး။
ဒါကြောင့် ပန်းကန်ဆေး တဲ့အလုပ်လုပ်မလား၊ ငွေတစ်ကျပ်ရမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူငယ်သည် ကမန်းကတန်းခေါင်းညိတ်၍ ..

“ငွေတစ်ကျပ်ရရင်တော့ ဆေးမယ်ဗျာ၊
တစ်နေ့ကုန်ကူလီထမ်းရင်တောင် ငွေတစ်ကျပ်ရဖို့ မလွယ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကြက်သွန်ခွာနေသော
မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ထလာပြီး..

“အေး ပန်းကန်ဆေးရင်တော့ ကွဲတာရှတာမမြင်ချင်ဘူး။
နမော်နမဲ့မလုပ်နဲ့၊ လောလော ဆယ်တော့ ရေစည်ကြီးထဲက ရေတွေကို
ဇလုံထဲကိုလောင်းထည့်ပေးပါ”

ဟု စတင်ခိုင်းစေလေ၏။ လူငယ်သည် အိမ်အနောက်ဘက်သို့သွား၍
ရေစည်ကြီးထဲမှရေ ကို ခတ်ကာ ဇလုံထဲသို့လောင်းထည့်ပေးရ၏။
မိန်းမကြီးများသည် ဇလုံထဲတွင် အသီးအရွက်များ ထည့်၍ ဆေးကြောလေ၏။
ပြီးနောက် အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် ထမင်းများမီးမွှေးလေ၏။ လူငယ်သည်
ထိုအချိန်မှစ၍ မိန်းမများကြီးခိုင်းစေသောအလုပ်များကို မအားလပ်အောင် လုပ်ကိုင်

ပေးရ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ လူအချို့ရောက်ရှိလာပြီး အိမ်ကြီး၏ အရှေ့ခြံဝင်းထဲတွင် ကုလား ထိုင်နှင့် စားပွဲများကို နေရာချထားပြီး မိုးပျံဘူးဘောင်းများကို သစ်ပင်များတွင် ချိတ်ဆွဲ၍ လှပ အောင် ပြင်ဆင်နေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

လူငယ်သည် မိန်းမကြီးများ ခိုင်းစေသောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း အိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင် မိန်းမလှလေးကို မြင်ယောင်နေမိ၏။ အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်သို့ မိန်းမလှလေးသည် ယောင်မှား ၍ ပင် ရောက်မလာလေပေ။

သူမသည် ချောမောလှပလွန်း၍ သူ၏ စိတ်ကူးထဲတွင် မိုးနတ်သူဇာဟူ၍ ပင် အမည်ပေး လိုက်လေ၏။ သူငယ်သည် မိန်းမလှလေးရောက်မလာသေးသဖြင့် မိန်းမကြီးများကို စုံစမ်းကြည့် လေ၏။ လူငယ်က..

“အဒေါ် ဒီနေ့ညလုပ်မယ့်အလှူပွဲက ဘုရားကိုးဆူလုပ်မှာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမကြီးက..

“ဘုရားကိုးဆူးမဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ မိုးနတ်သူဇာလေးရဲ့ (၁၆) နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ပွဲလုပ်မှာ ဟဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူငယ်သည် သူ၏ စိတ်ကူးထဲတွင်ကြိတ်၍ ပေးထားသော အမည်မှာ မိန်းမလှလေး၏ အမည်ပင်ဖြစ်သဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားလေ၏။ လူငယ်က

“မိုးနတ်သူဇာ မိုးနတ်သူဇာတဲ့လား မိုးနတ်သူဇာက ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်ပေါ့နော်”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေရာ မိန်းမကြီးက ခေါင်းညိတ်၍ ..

“မြို့ပိုင်မင်းရဲတစ်ဦးတည်းသော သမီးလေဟယ်၊ ဒါကြောင့်

သူမွေးနေ့ကို ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်တာပေါ့။ မြို့မျက်နှာဖုံး သူဌေးသူကြွယ်တွေနဲ့ အရာရှိကြီးတွေပဲ ဖိတ်ထားတာ”

ဟုပြောလေ။ လူရွယ်သည် အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရင်း မိုးနတ်သူဇာ၏ ဘဝကို တွေးတော နေမိ၏ ။ သူမ၏ ဘဝသည်ထူးခြားလှ၏ ။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မြို့ပိုင်မင်း၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဘဝနှင့် လက်ညှိုးညွှန်ရာ လိုရာဖြစ်နေလေ၏ ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိမိဘဝနှင့် မိုးနှင့်မြေလို ကွာခြားလှ၏ ။

လူ့ဘဝတွင် တစ်ဦးထက်တစ်ဦး ကံကြမ္မာကွာခြားမှုရှိသလို ဘဝချင်း မိုးနှင့်မြေလို ကွာခြား မှုများလည်းရှိ၏ ။

မိုးနတ်သူဇာ၏ ဘဝနှင့်ယှဉ်လျှင် မိမိဘဝသည် မနှိုင်းယှဉ်နိုင်လောက်အောင် နိမ့်ကျလွန်း လှ၏ ။ လူငယ်သည် နိမ့်ပါးလှသော မိမိဘဝကို ပထမဦးစွာ စတင်သတိပြုမိလိုက်လေ၏ ။

ထိုသို့ သတိပြုမိရာက ကြီးပွားတိုးတက်ချင်သောစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၏ ။ ရှေးယခင်ကဆို လျှင် လူရွယ်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများကို မြင်တွေ့ရသော်လည်း ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ် ပြင်းပြင်းပြပြဖြစ်မလာပေ။

ယနေ့မြို့ပိုင်မင်းရဲ့ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးနှင့် ချောမောလှပသော မိုးနတ်သူဇာ ကို မြင်တွေ့ရသောအခါမှပင် မိမိဘဝ၏ နိမ့်ပါးမှုကို စတင်သတိပြုမိလေ၏ ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ ချင်သောစိတ်များလည်း တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာ၏ ။

ညသို့ရောက်သောအခါ မြို့မျက်နှာဖုံး လူကုံထံများနှင့် အစိုးရအရာရှိကြီးများသည် မိုးနတ်သူဇာ၏ မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲသို့ လာရောက်ကြလေ၏ ။ လူရွယ်သည် ပန်းကန်များကို လက်မလှယ် အောင်ဆေးပေးရလေ၏ ။

ဧည့်ခံပွဲပြီးလုနီးသောအချိန်သို့ရောက်သောအခါ ပန်းကန်ဆေးခြင်းကို အနားရပြီး အိမ်ကြီး ရှေ့သို့ မသိမသာထွက်ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ ဧည့်သည်များ၏ အကြားတွင် အဖြူရောင်ဂါဝန်ကလေးကိုဝတ်၍ ကြွကြွရွရွလေး သွားလာနေသော မိုးနတ်သူဇာကိုတွေ့ရလေ၏။ လူငယ်သည် မှောင်ရိပ်ထဲမှနေ၍ မိုးနတ်သူဇာကို မျက်တောင်မခတ်တန်းငေးမောကြည့်၍ ..

“လှလိုက်တာ မိုးနတ်သူဇာရယ်၊ မင်းကိုမြင်တော့မှ ငါ့ဘဝဘယ်လောက်နိမ့်ပါတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိလိုက်တယ်။ ဒီအတွက် မိုးနတ်သူဇာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မိုးနတ်သူဇာဟာ တို့ဘဝ ရဲ့ မီးအိမ်ရှင်ပါပဲ”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးနတ်သူဇာသည် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ရပ်တန့်နေ သော လူငယ်ကို သတိပြုမိသွားကား အနီးသို့လျှောက်လာသဖြင့် လူငယ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားသွား လေ၏။ မိုးနတ်သူက သူလင်ယကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍ ..

“နင်ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ လူငယ်က အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ကျုပ်က ကျုပ်က ကူလီပါ”

ဟုဖြေလိုက်လေ၏။ သူမက နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ..

“ကူလီဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့ ဒီခြံကြီးထဲကိုရောက်နေရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ လူငယ်က

ဖြစ်ကြောင်းကုန်င်ပြောပြလိုက်လေ၏။ လူငယ် စကားကြောင့် မိုးနတ်သူဇာက..

“ဪ ပန်းကန်ဆေးဖို့ ခေါ်ထားတာကိုး နင် ညစာ မစားရသေးဘူးပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ လူငယ်က ခါင်းခါ၍ .

“နေပါစေ မစားတော့ပါဘူး။ ပန်းကန်တွေ ဆေးပြီး ပြန်တော့မယ်”

ဟု ငြင်းဆန်လေရာ မိုးနတ်သူဇာက..

“အို.. ငါ့မွေးနေ့မှာ ဘယ်သူမဆို တစ်ခုခုစားပြီးမှ ပြန်ရမယ်၊ မစားဘဲ ဘယ်သူမှ မပြန်ရဘူး”

ဟု အမိန့်ပေးသည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ လူရွယ်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင်လည်း ခြံနောက်မှာ ထမင်းစားပြီး ပြန်မယ်လေ။ သွားတော့မယ်နော်”

ဟုပြောလေရာ မိုးနတ်သူဇာက လူငယ်အား စိုက်ကြည့်၍ ..

“နင်စားရင် အိမ်ရှေ့မှာစားရမယ်။ နောက်ဖေးမှာ မစားရဘူး။ လာ.. ငါ့နောက်လိုက်ခွဲ”

ဟုဆိုကာ ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေရာ လူငယ်သည် မီးရောင်စုံများ လင်းထိန် နေသော လူကုံထံများ၏ ကြားသို့ မိမိ၏ စုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားများနှင့် မဝင်ရဲသဖြင့် တို့ ဆိုင်းတို့ဆိုင်းဖြစ်နေလေ၏

မိုးနတ်သူဇာက အနောက်သို့လှည့်ကြည့်၍ ..

‘ဟဲ့ လာလေ ဘာဖြစ်လို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏ ။ လူငယ်သည် မိုးနတ်သူဇာ၏ အနောက်မှ ယို့ယို့လေး လိုက်ပါလာလေ၏ ။

မိုးနတ်သူဇာသည် ခမ်းနားစွာပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းဝိုင်းကြီးတွင် လူငယ်ကို ထိုင်ခိုင်းပြီး နောက် သူမကိုယ်တိုင်လည်း လူငယ်၏ အရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲရှိ လူကုံထံ များသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏ ။

မိုးနတ်သူဇာ၏ အနီးသို့ မြို့ပိုင်ကြီးနှင့် ဇနီး ရောက်ရှိလာပြီး
အံ့သြဟန်ဖြင့်..

“ဟင်..သမီး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ မိုးနတ်သူဇာက မြို့ပိုင်ကြီးကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်၍

..

“ဒယ်ဒီ သမီးမွေးနေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုလုပ်ချင်တယ်လို့
ပြောဖူးတယ်လေ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မြို့ပိုင်ဆိုသောလူကြီးက လူငယ်ကို
မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ..

“နေပါဦးသမီးရယ်၊ ဒီစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ၊
သူက ဘယ်လိုလုပ် ပြီး ဒီခြံထဲရောက်နေရတာ လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ မိုးနတ်သူဇာက လေသံတီးတိုးဖြင့် ရယ်မော၍ ..

“ဒက်ဒီတို့သိရင် သိပ်အံ့သြသွားမယ်။ သူက ဒီမြို့က
ကူလီကောင်လေးလေ။ ဒီနေ့ သမီးမွေးနေ့မှာ ပန်းကန်ဆေးဖို့ ခြံထဲကို
ရောက်နေတယ်။ သမီးမွေးနေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုလုပ်ချင်တယ်လို့ ဒယ်ဒီနဲ့
မာမီကိုပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကူလီကောင်လေး နဲ့ ညစာ အတူစားဖို့
စီစဉ်ရတာ လပဲ”

ဟုပြောလေရာ မြို့ပိုင်မင်းသည် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ ..

“ငါသမီးကတော့ စံပဲကွာ၊ လုပ်သင့်တယ်မလုပ်သင့်ဘူး။ မစဉ်းစားဘူး။
စိတ်ထဲမှာရှိတာကို ဇွတ်လုပ်တာပဲ၊ သမီးကို ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းတွေက
ကဲ့ရဲ့မှာကို မစိုးရိမ်ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ။ မိုးနတ်သူဇာကခေါင်းကိုခါယမ်း၍ ..

“မကောင်းမှု လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်သူကဲ့ရဲ့ကဲ့ရဲ့ မသီး
မစိုးရိမ်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ အေးဆေးဟန်ရှိသော မိုးနတ်သူဇာ၏ မိခင်က..

‘သမီးစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲ၊ ကဲ သမီး ညစာ စားရင်
စားတော့လေ၏ ။ ဗိုက်ဆာ နေရော့မယ်။ ကူလီကောင်လေး လည်း စားလေး”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်သည် ဟင်းမျိုးစုံလင်လှသော
ထမင်းဝိုင်းကိုကြည့်၍ ဗိုက်ထဲတွင် ဆာ လောင်နေသော်လည်း ဟိုဟင်းကို
နှိုက်နိုးနိုး၊ ဒီဟင်းကိုနှိုက်နှိုက်ရနိုးနိုးဖြစ်နေလေ၏ ။

မြို့ပိုင်သမီး၏ ဧည့်ခံပွဲသို့ လာရောက်ကြသော လူကုံထံများသည်
မြို့ပိုင်သမီးနှင့် ဆင်းရဲ သားကောင်လေးတစ်ယောက် ညစာစားသောက်ကြပုံကို
တအံ့တသြကြည့်ရှုကြလေ၏ ။

ထိုအခါ သူတစ်ပါးအတင်းကိုပြောရန် ဝါသနာထုံသော
လူကုံထံမိန်းမကြီးနှစ်ဦးက..

“ကြည့်စမ်းပါဦးရှင် မြို့ပိုင်မင်းသမီးလုပ်ပြီး ဈေးထဲက ကူလီနဲ့
ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း အတူ စားနေတယ်”

ဟု ကဲ့ရဲ့လေရာ ကျန်သော မိန်းမကြီးတစ်ဦးကလည်း

‘ဟုတ်ပါရဲ့တော်၊ မြို့ပိုင်မင်းသမီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုမှ
မထောက်ကိုယ်နဲ့ အဆင့်မတူတဲ့ သူကို ထမင်းအတူ စားရတယ်လို့
ကြံဖူးပေါင်တော်”

ဟု ကဲ့ရဲ့လေ၏ ။ မိုးနတ်သူဇာကမူ သူမကို ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့သူများကို
ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် လူငယ် ပန်းကန်ထဲသို့ ကြက်ပေါင်ကြီးတစ်ချောင်း
ခပ်ထည့်ပေးပြီး..

“အားမနာနဲ့ကောင်လေး၊ နင် ဗိုက်ဆာနေတယ်မဟုတ်လား၊

အားပါးတရသာ စားပေတော့”

ဟုပြောလေတော့၏။ လူငယ်သည် ပန်းကန်ထဲသို့ ရောက်လာသော ကြက်ပေါင်ကြီးကို ဇွန် ခရင်းဖြင့် ထိုးလေရာ ကြက်ပေါင်ကြီးသည် ပန်းကန်ထဲမှ ချော်၍ ထွက်သွားပြန်၏။

သူသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ကြက်ပေါင်ကြီးကို ပန်းကန်ထဲသို့ ပြန်ထည့်၍ ဇွန်ဖြင့်ဖဲ့ ရန်ကြိုးစားပြန်၏။

မိုးနတ်သူဇာသည် ကြက်ပေါင်တစ်ချောင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော လူငယ်ကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ..

“ဟဲ့ ဇွန်းခရင်း မကိုင်တတ်ရင် ဘေးမှာချထားပြီး လက်နဲ့သာအားရပါးရ စားပေတော့”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်သည် ထိုအစီအစဉ်ကိုသဘောကျ၍ ဇွန်းခရင်းကိုချကာ လက်ဖြင့် ပင် နယ်ဖတ်စားသောက်လေတော့၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ သူတစ်ပါးအတင်းကို ပြောရန် ဝါသနာထုံသော မိန်းမကြီးများက အမျိုးမျိုးပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့လေ၏။

မိုးနတ်သူဇာက လူငယ်စားသောက်နေပုံကို သဘာကျဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ..

“အဲဒီ လို့ အားပါးတရ စားစမ်းပါ၊ နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်က ကြက်ပေါင်ကြီးကို ဖဲ့ရင်း..

“ကျုပ်နာမည် ဒဂီး..”

ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။ မိုးနတ်သူဇာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ..

“ဒဂီး ဒဂီး နာမည်က အထူးအဆန်းပါလား”

ဟု ရေရွတ်ကာ ဒင်္ဂါး၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းလျာများကို ပြည့်လျှံအောင် ခပ်ထည့်ပေးလေ ၏။

ဒင်္ဂါးဆိုသော လူငယ်သည် ဗိုက်ဆာနေသော်လည်း
စိတ်လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် အားပါး တရမစားနိုင်ရှာပေ။ ဒင်္ဂါး၏ ဘဝတွင်
ယနေ့ညတွင် အထူးခြားဆုံး ညတစ်ညဖြစ်၏။

မိုးနတ်သူဇာကဲ့သို့ ချောမောလှပ၍ အဆင့်အတန်းမြင့်မားသော
မိန်းမလှလေးနှင့် ညစာ အတူစားဖြစ်မည်ဟု သူတစ်သက်တာတွင် အိပ်မက်ပင်
မမက်ဘူးခဲ့ချေ။

သူသည် အစားအစာများ၏ အရသာကိုမခံနိုင်ဘဲ
ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော မွေးနေ့ပွဲကြီး တွင် သူ့အားလှောင်ပြောင်နေသူများနှင့်
စားပွဲတစ်ဝိုင်းတည်း စားသောက်နေသော မိုးနတ်သူဇာကို ကြည့်၍
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချမှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ယနေ့မှစ၍ လူချမ်းသာဖြစ်အောင်
ကြိုးစားမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက် ပင်ဖြစ်၏။

ဒင်္ဂါးသည် လူချမ်းသာတစ်ယောက် မဖြစ်ဖြစ်ရန် ကြိုးစားမည်ဟု
အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်လိုက် သောအခါ အားအင်သတ္တိများ ဝင်ရောယှက်လာ၏။

မိုးနတ်သူဇာ၏ ရှေ့တွင် မဝံ့မရဲဖြစ်နေသော
စိတ်ဓာတ်များပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် အစားအစာများကို လက်စသတ်အောင် စားသောက်၍
မိုးနတ်သူဇာ၏ မျက်နှာ ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြည့်ကာ..

“ဒီနေ့ညဟာ ကျုပ်ဘဝရဲ့ အထူးခြားဆုံးညတစ်ပါပဲ၊ မိုးနတ်သူဇာနဲ့
ညစာအတူစားခွင့်ရ တဲ့အတွက် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီညစာ စာပွဲကြောင့်ပဲ

ကျုပ်ဘဝဟာ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲခဲ့ရတယ်”

ဟုပြောလေရာ မိုးနတ်သူဇာ၏ လှပသော နှုတ်ခမ်းလေးများ
ဝိုင်းစက်သွားပြီးလျှင် ဒင်္ဂါးကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ..

“ရှင့်ဘဝမှာ ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဟုတ်လား
ဘယ်လိုပြောင်းလဲမှုဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဒင်္ဂါးက ရင်ကိုကော့၍ ..

‘ကျုပ်ဘဝကို ဒီနေ့စကစပြီး ကြီးပွားတိုးတက်အောင် လုပ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ကျုပ်ဘဝ ဟာ အရင်တုန်းက မြို့မှာ အနှိမ်ခံဘဝနဲ့
နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ ကြီးပွားတိုးတက်ရေးကိစ္စကို ယောင် လို့တောင် မတွေးဘူး။
ဒါပေမဲ့ မိုးနတ်သူဇာရဲ့ ညစာစားသောက်ခွင့်ရတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျုပ်ဘဝ ဟာ
အလွန်နိမ့်ပါးပြီး ဆင်းရဲတွင်းနက်တာ သတိပြုမိခဲ့တယ်။ လူစင်စစ်စစ်ဖြစ်ရက်နဲ့
တိရစ္ဆာန်တစ် ကောင်လို အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ နေရာစားစရာမရှိ၊
စားရမဲ့ သောက်ရမယ့် နဲ့နေထိုင် ခဲ့ရတယ်။ ဒီနေ့ည မွေးနေ့ညခံပွဲကြီးကိုရောက်မှ
နတ်ဘုံနတ်နန်းလို ခမ်းနားတဲ့ဘဝတွေကို သတိပြုမိတယ်။

ဒီတော့မှ ကျုပ်ဘဝရဲ့ နိမ့်ပါးမှုတွေ လူစဉ်မမီတာတွေဟာ
ပိုမိုပေါ်လွင်လာတယ်။ နောက်ပြီး မိုးနတ်သူဇာလို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမမျိုးကို
အရင်က ကျုပ်မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။ မိုးနတ်သူဇာကိုမြင်တော့ ချောမောလှပခြင်းဆိုတာ
ဘာလဲဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်စားမိလာတယ်။ မိုးနတ်သူဇာလို မိန်းမမျိုးကို
ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ တစ်နေ့မှာ မိုးနတ်သူဇာလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို
ပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ခိုင်မာလာတယ်။ ဒီစကားတွေပြောနေတာ
မိုးနတ်သူဇာကို မရိုးသားတဲ့သဘောနဲ့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မိုးနတ်သူဇာဟာ
ကျုပ်ဘဝရဲ့ အလင်းရောင် ပါ။ ကျုပ်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိတဲ့သူပါ”

ဟု ရှည်လျားစွာရှင်းလင်းပြလေရာ မိုးနတ်သူဇာသည်

တအံ့တဩနားထောင်နေရာမှ ပြုံးယောင်သန်းလာပြီး ဒဂီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍

..

“ကျွန်မရဲ့မွေးနေ့မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲကို အားအင်သတ္တိတွေ
ရည်မှန်းချက်တွေ၊ အများကြီးဖြစ်ပေါ်စေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။
ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမားနဲ့ ကြိုးစား မယ်ဆိုရင်
ရှင်အောင်မြင်မှာသေချာပါတယ်”

ဟု အာပေးစကားပြောခဲ့လေ၏ ။

ဒဂီးက လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်၍ ..

“ကြိုးစားမှာပါ မိုးနတ်သူဇာ လူချမ်းသာဖြစ်တစ်ယောက်
မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ”

ဟုပြောရင်း မိုးနတ်သူဇာကို နှုတ်ဆက်ကာ ရင်ကိုကော့၍
အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ခမ်းနား ကြီးကျယ်လှသော မွေးနေ့ပွဲကြီးမှ
ထွက်ခဲ့လေတော့သတည်း။

*

ဒဂီးသည် ညစဉ်အိပ်စက်ရာ မြို့လယ်ခေါင်ရှိ
စားသောက်ဆိုင်ကြီးအနောက်သို့ပြန်ခဲ့လေ ၏ ။

ဒဂီးသည် စားသောက်ဆိုင်အနောက်သို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ
၎င်းနှင့်အတူ အိပ် စက်လေ့ရှိသော တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်းရောက်ရှိနေပြီး..

“ဟေ့ကောင် ဒဂီး မင်းဒီနေ့ နောက်ကျပုံထောက်တော့

ပွပေါက်တိုးနေပြီနဲ့တူတယ်”

ဟု ရေရွတ်လေရာ ဒဂုံးက ခေါင်းညိတ်၍ ..

“ဟုတ်တယ် ကျုပ် ပွပေါက်တိုးလာတယ်။ ပွပေါက်မှ နည်းနည်းနောနော ပွပေါက်မဟုတ် ဘူး။ ကျုပ်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားမယ့် ပွပေါက်ဗျ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ဒဂုံး၏ စကားကြောင့် တခစ်ခစ်ရယ်မော ၍ ..

‘ဟဲ ဟဲ မင်းစကားက အဆန်းပါလား။ လေသံကိုနားထောင်ရတာ လည်း အရှင်လတ် လတ် စကြဝတေးမင်းဖြစ်ခဲ့သလား အောက်မေ့ရတယ်။ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြစမ်းပါဦးကွာ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ ဒဂုံးက မြို့ပိုင်မင်း၏ ခြံကြီးတွင် မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲကျင်းပပုံမှ အစပြု၍ မိုးနတ်သူဇာဆိုသော မိန်းကလေးနှင့်အတူ ညစာစားသောက်ခဲ့ပုံကို ပြောပြလေ၏ ။

သူ၏ ဘဝကို အကြီးမားဆုံးတိုးတက်ပြောင်းလဲစေသော စိတ်ဓာတ်များ ဝင်ရောက်လာပုံကို လည်း ပြောပြလေ၏ ။ ဒဂုံး၏ စကားကို တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်းက အစအဆုံးနားထောင်၍ ရယ် မောလိုက်ပြီး.

“ဟား ဟား ဟား မင်းက ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အရှင်လတ်လတ် နတ်ပြည်ရောက်ခဲ့တာကိုး ကွ၊ မိုးနတ်သူဇာလို မိန်းမလှလေးနဲ့ ညစာအတူစားသောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကိုက နည်းတဲ့ကုသိုလ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲစေနိုင်တဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ် တွေ ဝင်ရောက်လာတာပဲ၊ ဒီမှာ ဒဂုံး.. ...

လူတစ်ယောက် ကြီးပွားတိုးတက်ဖို့အရေးကြီးဆုံးက

ကြီးပွားတိုးတက်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ ကွ၊ စိတ်ဓာတ်မရှိသရွေ့ လူဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ထူးချွန်ထက်မြက်နေပါစေ မကြီးပွားနိုင်ဘူး.. နေရာတိုင်းမှာ လူတော်တွေရှိနေတာတွေ့ဖူးမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေဟာ တော်သာတော်ပေမယ့် အောင်မြင်ကြီးပွားမှုမရှိဘူး။ အဲဒါဟာ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ် ပြင်းပြင်းပြပြမရှိလို့ပဲ”

ဟုပြောလေ၏ ။ ဒင်္ဂါးက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်၍ နားမလည်ဟန်ဖြင့်..

“လူတိုင်းဟာ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ မကြီးပွားချင်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိပါ့မလဲ၊ လူတွေဟာ လက်ရှိဘဝထက် မြင့်မားတဲ့နေရာကို ရောက်ချင်ကြတယ်။ ကောင်းကောင်းနေချင်ကြ တယ်။ ကောင်းကောင်းစားချင်ကြတယ်၊ ဘယ်သူမှ ညံ့တဲ့နေရာမှာ မနေချင်ကြပါဘူး’

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ရယ်မော လိုက်ပြီး..

“ဟား ဟား ဟား မင်းရဲ့အကြောင်းပြချက်က မဆိုးပါဘူး။ ကောင်းကောင်းနေ ကောင်း ကောင်းစားချင်ကြယ်။ မင်းလည်း အရင်တုန်းက ဈေးကူလီလုပ်နေပေမယ့် တတ်နိုင်ရင် ဟောဒီ စားသောက်ဆိုင်လို ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ပြောခဲ့တယ်။ လူတွေ ဟာ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်တယ်ဆိုပေမယ့် အမှန်တကယ် ကြီးပွားတိုးတက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်ခိုင်မာမာမရှိကြဘူးကွ။ ဒီနေ့ကစပြီး ငါးနှစ်အတွင်း ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်ကြီးပွားမှု မရှိ ဘူးဆိုရင် ရေထဲခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးမရှိကြဘူး။ ကြီးပွား တိုးတက်တင်မှုမရှိရင် ကိုယ့်ရဲ့ညံ့ဖျင်းမှုတွေကို ဖုံးကွယ်ပြီး ကံကြမ္မာကို အပြစ်ပုံချ ကြတယ်။ လူတစ်ယောက်အောင်မြင်ဖို့အတွက် ကံကြမ္မာဟာ အရေးပါတယ်ဆိုတာတော့ လက်ခံ ပါတယ်။ အခြေအနေ အချိန်အခါ မသင့်သေးရင် မိုးပျံအောင်

ကြိုးစားနေပေမယ့် မဖြစ်နိုင်သေးဘူး ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာကို
လူလုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ လူလုပ်လို့ရတာ က ရည်မှန်းချက်ခိုင်ခိုင်မာမာ
ထားပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂိုးက စိတ်အားတက်ကြွလာပြီး လက်သီးဆုပ်၍ ..

‘ရည်မှန်းချက်က သိပ်ခိုင်မာတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး

ကြီးပွားတိုးတက်အောင် လုပ်ကိုလုပ်ရ မယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်းက ရယ်မော၍ ...

‘လူတွေဟာ ဘဝမှာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့

ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်တွေဖြစ်ပေါ်လာ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်ကို ကြာရှည်ထိန်းမထား နိုင်ဘူး။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ
ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်ဟာလည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းပျောက်
ပြန်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်ကို
ရေရှည်မှာ မပျောက်ကွယ်သွားအောင် ထိန်းသိမ်းထားဖို့လိုတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂိုးက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ .

“ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ

ပျောက်ကွယ်မသွားဘူး။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကြီးပွားကို ကြီးပွားရမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေတော့၏ ။

ဒင်္ဂါးသည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အားမန်အပြည့်ဖြင့်

အိပ်ရာမှထလေ၏။ သူသည် ယနေ့မှစ၍ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်
မဖြစ်မနေ ကြိုးစားမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက် ကြောင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေလေ၏။
သူ၏ အနီးတွင် အိပ်စက်နေသော တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းမှာ မရှိတော့ပေ။

၎င်းအလုပ်လုပ်ရာ မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ပွဲရကြီးသို့ သွားရောက်နေပြီဖြစ်၏။

ဒင်္ဂါးသည် ကူလီအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရန် ဈေးရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူ၏ ရင်ထဲတွင် ယခင်နေ့များနှင့်မတူဘဲ အားမန်သတ္တိများ ဝင်ရောက်နေလေ၏။
ဈေးအနီးတွင်ထိုင်နေသော ဘဝတူ ကူညီကလေးများကို ကြည့်၍ ၎င်းတို့နှင့်
မိမိသည် ဘဝချင်းခြားနားခဲ့ပြီဟု စိတ်ကြီးဝင်နေ လေ၏။

ခဏကြာလျှင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ဒင်္ဂါးကို ခေါ်ယူသွားပြီး ဈေးအတွင်း

ဝယ်ယူထားသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို မြင်းလှည်းရှိရာသို့ သယ်ပို့ခိုင်းလေ၏။

မိန်းမကြီးသည် ဒင်္ဂါးအား အခကြေး ငွေအဖြစ် ပိုက်ဆံတစ်ပြားပေးသဖြင့်

ဒင်္ဂါးဘိန်းမုန့်တစ်ပြားဖိုး ဝယ်ယူစားသောက်ပြီး ရေအိုးစင်မှ ရေကို

ဝအောင်သောက်လေ၏။

ဗိုက်ပြည့်သွားသောအခါ ဈေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလုပ်ပေးမည့်လူကို

စောင့်ကြိုရန် တစ်နေကုန် လမ်းသလားနေလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ကူလီထမ်း ပိုက်ဆံတစ်မူးရရှိလေ၏။

သူသည် မူးစေ့ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို

အလေးအနက် စဉ်းစားလေ၏။ ယနေ့မှစ၍ သူဌေးဖြစ်ရန်

မရမနေကြိုးစားမည်ဟူသောစိတ်ဓာတ်ကြောင့် အား အင် သတ္တိများ

ဝင်ရောက်လာသော်လည်း တစ်နေကုန်အလုပ်လုပ်ပြီးနောက် ခါတိုင်းနေ့ကဲသို့

လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံတစ်မူးသာရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

တစ်နေ့လျှင် ပိုက်ဆံတစ်မူးမျှ ရရှိရုံဖြင့် သူဌေးဖြစ်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝေခွဲမရသော စိတ်ဖြင့်ညအိပ်ရာနေရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။
စားသောက်ဆိုင်ကြီး ၏ အနောက်တွင် တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းရောက်ရှိနေပြီး
အမိန်းက..

“လာဟေ့ ထောင်ကဲလောင်းလေး၊ ဒီနေ့ပွဲရုံက ဘောက်ဆူးရလို့
မင်းအတွက် ခေါက်ဆွဲ ကြော်ငယ်လာတယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်
အတူတူစားကြတာပေါ့ကွာ”

ဟုဖိတ်ခေါ်သောအခါမှပင် ဒဂိုးသည် ညစာမစားရသေးမှန်း
သတိရလေ၏။ ယခင်ကဆို လျှင် ဈေးအနောက်ဖက်ရှိ
ဆင်းရဲသားများစားသောက်နေလေ့ရှိသော နှစ်ပြားတန်ထမင်းဆိုင် ကလေးတွင်
သောက်နေကျဖြစ်၏။

သူ၏ ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေ၍ ထမင်းစားရန်ပင်
မေ့လျော့နေခြင်းဖြစ်၏။ တရုတ်ဘိန်း စားအမိန်းက ဒဂိုးကိုကြည့်၍ ..

“အလို ..မင်းမျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား။ ညတုန်းကတော့
ထောင်ကဲဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွနေလိုက်တာ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂိုးက ခေါင်းညိတ်၍ ..

“ဟုတ်တယ် ညတုန်းက ကျုပ်စိတ်တွေ သိပ်တက်ကြွတယ်။
ထောင်ကဲမဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်လို့လည်း ကြွေးကြော်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒီနေ့ညနေကျတော့ ကျုပ်စိတ်ဓာတ်တွေ ပြန်ကျ သွားတယ်”

ဟုပြောလေရာ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ..

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားရတာ လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂိုးက လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော
ပိုက်ဆံတစ်မူးကိုပြ၍ ..

‘တစ်နေ့ကုန် ကူလီထမ်းပြီးရတဲ့ပိုက်ဆံလေး ပိုက်ဆံတစ်မူးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ထောင်ကဲဖြစ် နိုင်မှာလဲ။ ဒီပိုက်ဆံတောင် ညစာ မစားရသေးလို့ လက်ထဲမှာကျန်နေတာ”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်လေ၏ ။ တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်းက ဒင်္ဂါး၏ စကား ကြောင့် ရယ်မော၍ ..

“ဟား ဟား ဟား ဒါကြောင့် မင်းမျက်နှာ ပျက်နေတာလား။ ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပျက်ပါ နဲ့ကွာ ပြီးတော့မှ ငါရှင်းပြပါမယ်။ လောလောဆယ် ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ စားလိုက်ရအောင် အေးကုန်ရင် အရသာမရှိဘူးကွ”

ဟုပြောလေ၏ ။ ဒင်္ဂါးသည် အနီးရှိ ရေတိုင်ကီတွင်လက်ဆေး၍ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို စိတ်လက် မကြည်မသာဖြင့် စားသောက်လေ၏ ။ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ်စီ စားသောက်ပြီးသော အခါ ရေအိုးစင်မှ ရေကိုသောက်လေ၏ ။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက လွယ်အိတ်ထဲမှ ဖီးကြမ်းငှက် ပျောသီးတစ်လုံးကို စားခိုင်းပြန်၏ ။

ပြီးနောက်တွင်မူ အမိန်းက..

“ချမ်းသာဖို့အတွက် အဓိကအရေးကြီးဆုံးက မဖြစ်မနေ ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်ကို မင်းကို ငါပြောခဲ့တယ်လေ”

ဟုပြောလေရာ ဒင်္ဂါးက သူ၏ စကားကိုဖြတ်၍ .

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မဖြစ်မနေ ချမ်းသာရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကို မွေးမြူလိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကို ပိုက်ဆံတစ်မူးတောင် လက်ထဲမှာ မကျန်ဘဲ ဘယ်လို လုပ် ချမ်းသာမှာလဲ၊ ဓားပြတိုက်ရမှာလား။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးရမှာလား”

ဟု မကျေမနပ်ပြောဆိုလိုက်လေရာ တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်းက

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် မော့၍ ..

“ဟား ဟား ဟား မင်းစိတ်တွေကို ခဏလျှော့ထားလိုက်စမ်း။
မင်းကိုကြည့်ရတာ ချမ်းသာ ချင်စိတ် သိပ်ကြီးနေတယ်။ စိတ်ကို လျှော့လိုက်၊
အဝေးကြီးကို လျှောက်မယ့်လူဟာ ခွန်အားတွေ ကို အေးအေးသက်သာ
အသုံးပြုရတယ်ကွ၊ လက်ဖက်ကောင်းစားချင်ရင် ပလောင် တောင်တက်
နှေးရတယ်လို့ စကားရှိတယ်လေကွာ၊ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ
တောင့်တောင့်မာမာကြီး လုပ်လို့မရဘူးကွ၊ မြဲမြံမှတ်ထား”

ဟုပြောလိုက်လေ၏

တရုတ်ဘိန်းစားအမိန့်က ဒဂီး၏ စကားကိုနားထောင်၍ ..

“ဒီလိုကွ၊ ချမ်းသာဖို့အတွက် အဓိကလိုအပ်ချက်က ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်
ခိုင်ခိုင်မာမာ ဖြစ်ပေါ်ဖို့လိုတယ်။ ဒီစိတ်ဓာတ်ရှိနေပြီဆိုရင် ချမ်းသာဖို့
အကြောင်းအချက်တွေဟာ နောက်ပိုင်းမှာ အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာမယ်ကွ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်ရှု၍ ..

“ချမ်းသာဖို့အကြောင်းအချက်တွေက
အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာမယ်ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

တရုတ်ဘိန်းစားအမိန့်ကခေါင်းညိတ်၍ ..

“မင်းနားလည်အောင်

အနောက်နိုင်ငံကလူတွေရဲ့စမ်းသပ်ချက်တစ်ခုကိုပြောပြမယ်။ လှောင်အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့
ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ကို ဒိန်ခဲကို ကြိုးကလေးနဲ့ချည်ပြီး ကျွေးကြည့် တယ်။
ကြွက်ကလေးဟာ နေ့စဉ် ဒိန်ခဲကို စားရတော့ အရသာကိုနှစ်သက်လာတယ်။
ဒီတော့မှ ဒိန်ခဲကို မမီမကမ်းနေရမှာ ကြိုးနဲ့ချိတ်ဆွဲထားလိုက်တယ်။

ကြက်ကလေးဟာ ဒိန်ခဲအနံ့ရလို့ စားချင် စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒိန်ခဲကိုအရင်လို အလွယ်တကူသောက်လို့မရနိုင်ဘူး။ စမ်းသပ်မှုလုပ်
တဲ့လူတွေဟာ ကြက်ကလေးဒိန်ခဲကို စားလို့ရအောင် တစ်ထွာလောက်မြင့်တဲ့
တုံးကလေးတစ်ခုကို ထားတယ်။ ကြက်ဟာ ဒိန်ခဲနံ့ကိုရတယ်။ စားချိန်တန်လို့လည်း
စားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင်လို အလွယ်တကူ စားလို့မရဘူး။
ကြက်ဟာ စားချင်စိတ်ပြင်းပြလာတဲ့ အခါ ဒိန်ခဲကို မီနိုင်ဖို့အတွက် တုံးကလေးတွေ
ပေါ်တက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ နောက်ဆုံးတုံးပေါ်ကို ရောက်ရှိ ဒိန်ခဲကို
စားလိုက်နိုင်တယ်။ ဒီစမ်းသပ်မှုကို လေ့လာကြည့်ရင်း စားချင်စိတ် ခိုင်ခိုင်မာမာ
ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အတွက် စားရဖို့အကြောင်းအချက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ
ကြိုးစားရှာဖွေနိုင်တာ တွေ့ရ မယ်။ ဒါကြောင့် ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်
ခိုင်ခိုင်မာမာဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုရင် ချမ်းသာဖို့အကြောင်းအချက် တွေကို ကိုယ့်ဘာသာ
ရှာဖွေနိုင်မှာ သေချာပါတယ်။ စိတ်ကိုမလောပါနဲ့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး
ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်မယ့်လမ်းကို ရှာဖွေစဉ်းစားပါ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ဒဂုံးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘာသာကို

အေးအေးဆေးဆေးစဉ်းစားကြည့်မယ်။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ကူလီအလုပ်နဲ့
သူဌေးမဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ရယ်မော၍ ..

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ သတင်းစာပို့သမားဘဝ၊ စားပွဲထိုးဘဝ၊ ကူလီဘဝနဲ့
အောက်ခြေကနေ ရုန်းကန်ပြီး ကုဋေကြွယ်သူဌေးကြီးတွေ ဖြစ်သွားတဲ့သူတွေ
အများကြီးရှိပါတယ်ကွာ အားမငယ်ပါ နဲ့”

ဟုအားပေးစကားပြောလေ၏ ။ ဒဂုံးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ..

“ဒီလူတွေဟာ ကံဇာတာ ကောင်းတာလဲပါလိမ့်မယ်”

ဟုမှတ်ချက်ချလေရာ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ခေါင်းခါ၍ ..

“ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ကံကြမ္မာကို

မေ့ထားတာအကောင်းဆုံးပဲကွ။ ကံကြမ္မာက ကိုယ်လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။

ကံကြမ္မာကို ဗေဒင်ဆရာလည်း မပိုင်ဘူး။ လူတွေ ဟာ ဗေဒင်ဆရာကို

ဘဝရဲ့ကယ်တင်ရှင်ကြီးလို့ ထင်မှတ်ကြတယ်။ ဒီလို လူတွေဟာ သနားစရာ

သိပ်ကောင်းတယ်။ ဗေဒင်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာက

အလွန်ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းတဲ့ အဖိုးတန်ပညာရပ်တစ်ခုအနေနဲ့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ တုန်းက ဗေဒင်ပညာဟာ မခန့်မှန်းနိုင်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကြောင့်

ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ရှိနေတဲ့ ဗေဒင် ပညာဟာ

လူတွေကိုနှစ်သိမ့်ရုံကလွဲလို့ ဘဝလမ်းညွှန်အဖြစ် ရာနှုန်းပြည့် အားကိုးအားထား

မပြုနိုင်ပါဘူး။ တကယ်တမ်း ဘဝလမ်းညွှန်ဖြစ် အားကိုးအားထားပြုနိုင်မယ်ဆိုရင်

အရင်ဆုံး ကြီးပွားမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဗေဒင်ဆရာတွေပဲကွ”

ဟုပြောလေတော့၏

ဒင်္ဂါးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်..

‘ဗေဒင်ကို ကျုပ်မယ့်ဘူး။ ကျုပ်ဘဝမှာ အဓိကအရေးကြီးဆုံးက

ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့ပဲ။ ချမ်းသာဖို့ နည်းလမ်းတွေကို တွေ့ရှိဖို့ပဲ”

ဟုပြောလေ၏ ။

တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ခေါင်းညိတ်၍ ..

‘ချမ်းသာဖို့ အတွေးတွေကို မပြတ်တွေးတောနေရမယ်၊ ချမ်းသာဖို့

အခွင့်အလမ်းကို မျက်စိ ကိုဖွင့် နားကိုစွင့်ပြီး ရှာဖွေနေရမယ်။ ဒါဆိုရင်

ချမ်းသာမယ့်နည်းလမ်းတွေကို အလိုလိုတွေ့လာ လိမ့်မယ်။

စိတ်ရှည်ဖို့တော့လိုတာပေါ့ကွာ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်..

‘မင်း ဒီလောက်စိတ်စောနေတယ်ဆိုရင် ချမ်းသာဖို့
အထောက်အကူပြုမယ့်နည်းလမ်း တွေကို ငါပြောပြမယ်ကွာ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

*

တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်းက..

“ကဲ အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့အတွက် အလွန်အရေးကြီးတဲ့

စကားတစ်ခွန်းကို စပြောမယ်။ သေသေချာချာ နားထောင်ပေတော့။

အောင်မြင်တဲ့လူတိုင်းဟာ အလုပ်ကြိုးစားကြတယ်။ ပင်ပင် ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်တယ်။

အလုပ်ထဲမှာ သူတို့ရဲ့အာရုံကိုအမြဲနှစ်ထားကြတယ်။ သူတို့အချိန်အား

လပ်မှုသိပ်နည်းတယ်။ ဒါကြောင့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ရင် ဘဝမှာ

အလေးအနက် မရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေထိုင်မယ်၊ အချိန်ပိုတွေ သိပ်များနေမယ်ဆိုရင်

ဒီလူငယ်ဟာ မတိုးတက်မှာ တော့သေချာတယ်။ သူဟာ ဘယ်တော့မှ ထိပ်တန်း

မရောက်နိုင်တော့ဘူး။ သူများနောက်က လိုက်ရတော့မှာပဲ။ ဒါကြောင့်

အောင်မြင်ကြီးပွားချင်ရင် အလုပ်ကိုကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်တဲ့ အကျင့်ကို

အရင်ဆုံးမွေးမြူပါ။ အကြောင်းမဲ့ အချိန်ဖြုန်းတဲ့အကျင့်ကို မလုပ်ပါနဲ့၊ အထူးသဖြင့်

လူငယ်ဘဝမှာ အချိန်ဟာ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ အချို့သော လူငယ်တွေဟာ

လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွေမှာထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းတာ သိပ်နှုမောဖို့ကောင်းပါတယ်။

ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့တဲ့ အရာဟာ အချိန်ပါပဲ၊ နောက်ပြီး

အချိန်ကိုဖြုန်းတီးပါများရင် စိတ်အားသတ္တိတွေ ပျက်စီးသွားတတ် တယ်ကွ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ဒဂီးက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် နားထောင်၍ ..

“ကောင်းပြီ ဒီနေ့ကစပြီး အချိန်မဖြုန်းတော့ဘူး အလုပ်ကိုလည်း

ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်မယ်”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေတော့၏ ။

*

ဒဂီးသည် နောက်တစ်နေ့တွင် နံနက်စောစောထ၍

ဈေးသို့ထွက်ခဲ့လေ၏ ။ သူသည် ဗိုက်ထဲ တွင် ဆာလောင်နေသဖြင့်

ဘိန်းမုန့်တစ်ပြားဖိုးဝယ်ကာ စားသောက်လေ၏ ။ ခဏကြာလျှင် သူနှင့်

ရွယ်တူကူလီကောင်လေးများရောက်ရှိလာပြီး ဈေးထောင့် ညောပင်ကြီးအောက်တွင်
စု၍ ဈေး သူဈေးသားများ၏ အတင်းအဖျင်းမျိုးစုံကို စတင်ပြောဆိုလေတော့၏ ။

ဖိုးတာဆိုတေသာ လူငယ်က အတင်းအဖျင်းပွဲကို စတင်လိုက်လေ၏ ။

“ဟေ့ကောင်တွေ အပျိုကြီးမစိမ်းလက်အကြောင်း ကြားပြီးပြီလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျန်လူငယ်များက..

“မကြားပါဘူးကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊

အပျိုကြီးလင်နောက်လိုက်ပြေးလို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဖိုးတာဆိုသောလူငယ်က..

“ဟဲ ဟဲ ဒီထက်ဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ လင်နောက်လိုက်ပြေးတာကမှ

တော်ဦးမယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျန်လူငယ်များက သိချင်စိတ်ကို ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ ဝိုင်းဝန်းမေး မြန်းကြလေ၏။ ဖိုးတာက ရယ်မော၍ ..

“အပျိုကြီးဟာ နတ်ပွဲတွေဘာတွေ ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိတယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်တစ်ယောက်က..

“သိပါတယ်ကွာအပျိုကြီးမစိမ်းလက်ဟာ နတ်ကန္တာပွဲရှိတယ်ဆိုရင် သူရှေ့ဆုံးကပဲ၊ ဈေး ဝယ်သူတွေအထင်ကြီးအောင် ဘုရားစာအုပ်ကြီး တကိုင့်ကိုင့်နဲ့ ပါးစပ်က ပွစိပွစိရွတ်နေတဲ့ အကျင့်လည်းရှိတယ်။ တကယ်တော့ အပျိုကြီးဟာ တရားမရှိပါဘူးကွာ။”

ဟုပြောလေ၏။ ဖိုးတာဆိုသော လူငယ်က..

“ဟဲ ဟဲ ငါပြောမယ့်အကြောင်းက ဒါပဲကွ၊ အပျိုကြီးဟာ နတ်တွေကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရာ ကနေ သဒ္ဓါလွန်တော့ တဏှာကျိဆိုသလို နတ်ကတော်ကိုဖိုးစိန်နဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်ကြ တယ်ကွ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်လေးများက အလွန်အံ့ဩဟန်ဖြင့် ဟာနဲ့ အော်ဟစ်ကာ

“ဟာ..နတ်ကတော် ကိုဖိုးစိန်ဟာ မိန်းမလျာကြီးပဲ အပျိုကြီးနဲ့ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ဖိုးတာဆိုသောလူရွယ်က

“လူတွေအားလုံးဟာ ဒီလိုပဲထင်ကြတယ်ကွ၊ နတ်ကတော် ကိုဖိုးစိန်ဟာ မိန်းမလျာကြီးဆို တော့ အပျိုကြီးမစိမ်းလက်ဆီ အချိန်မတော် ဝင်ထွက်သွားလာနေတာကို ဘယ်သူမှ သံသယမ ဖြစ်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ မစိမ်းလက်ရဲ့အမေကြီးဟာ သူ့သမီး ညဉ့်အတော်နက်တဲ့အထိ ပြန်မလာတော့

မိန်းမလျာကိုဖိုးစိန်အိမ်လိုက်သွားတယ်။ အိမ်ကိုလည်းရောက်ရော လူသံသူသံ
မကြားရတာ နဲ့ မသိာဖြစ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲကို ချောင်းကြည့်တော့
အပျိုကြီးမစိမ်းလက်နဲ့ နတ်ကတော် ကိုဖိုးစိန်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဇာတ်လမ်းကို တွေ့ရတာ
ပဲကွ၊ ဒီတော့မှ အပျိုကြီးရဲ့ အမေကြီးဟာ သူ့သမီး ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်
ကျိတ်ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းအစအဆုံးကို နတ်ကတော်
ကိုဖိုးစိန်ဆီမှာ တောက်တိုမယ်ရ လုပ်ရတဲ့ ဖိုးလုံးကသိတယ်။ ဖိုးလုံးနဲ့ငါ လွန်ခဲ့တဲ့
အပတ်က မြို့ ပြင်မှာ ထန်းရည်သွားသောက်ကြတယ်လေ၊ ဖိုးလုံးက
ထန်းရည်မူးတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ့ကို အကုန်ပြန်ပြောပြခဲ့တယ်။
အပျိုကြီးမစိမ်းလက်ကတော့ သူ့အကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြော ဖို့
နှုတ်လုံဖို့ ဖိုးလုံးကို တောင်းပန်ပြီး ပုဆိုးတွေ၊ အကျ..တွေတောင် လက်ဆောင်
ဝယ်ပေး တယ်ဆိုပဲကွ”

ဟုပြောလေရာ စကားဝိုင်းကို နားထောင်နေသော ပေါက်စဆိုသော
လူငယ်က..

“ဒါဆိုရင်လည်း ငါလည်း သတင်းတစ်ခုပြောပြမယ်။ မြို့မျက်နှာဖုံး
သူဌေးကြီးဦးမြင့်နဲ့ သူတူမ မဝင်းအကြောင်းပဲ”

ဟုပြောလေ၏ ။ လူငယ်များသည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်ကြလေ၏ ။

ဒင်္ဂါးသည် ၎င်းတို့၏ စကားကို ရှေးယခင်က စိတ်ဝင်စားစွာ
နားထောင်နေသော်လည်း ယခု အခါတွင်မူ အရေမရ အဖတ်မရစကားများကို
နားထောင်၍ အချိန်မဖြုန်းတီးလိုသဖြင့် ညောင်ပင် ကြီးအောက်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏ ။

ဒင်္ဂါးသည် ယနေ့မှစ၍ အလုပ်ကိုကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ကိုင်ပြီး အချိန်ကို
အကျိုးမဲ့ဖြုန်းတီး ခြင်းမပြုဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏ ။ သူသည် ဈေးထောင့်တွင်ထိုင်၍
အလုပ်ပေးမည့်သူကို စောင့် မျှော်နေလေ၏ ။

ခဏအကြာတွင် တောင်းကြီးတစ်လုံးကို သယ်ပိုးရန်

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ပြောသဖြင့် တောင်းကြီးကို
ထမ်းကာလိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ သူသည် အလုပ်ကြိုးစားလုပ်မည်ဟူသော
ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် မိန်းမကြီး၏ အိမ်အတွင်းသို့ပင် မညည်းမညူ
ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ကူလီများသည် ထိုကဲ့သို့တောင်းကြီးမျိုးကို သယ်ပို့ခိုင်းလျှင် ခြံဝင်မှ ပင်
ချပေးတတ်ကြ၏။ အိမ်ရှင်က အိမ်တွင်းသို့ သယ်ပို့ခိုင်းသောအခါမှပင်
အင်တင်တင်နှင့် ပို့ဆောင်ပေးလေ့ရှိ၏။ မိန်းမ ကြီးက ဒင်္ဂါးကို သဘောကျဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍ ..

“နောက်ဆိုရင် သယ်စရာရှိရင် နင့်ကိုပဲ သယ်ခိုင်းတော့မယ်။
ဒီပြင်ကောင်လေးတွေဆို ရင် သိပ်တွက်ကပ်တာပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ဒင်္ဂါးသည် အလုပ်ကြိုးစားမှုကြောင့် ပထမဦးဆုံး
ချီးမွမ်းခံရသဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွသွားလေ၏။

သူသည် ထိုနေ့က အလားတူပင် အလုပ်ကိုကြိုးစားပမ်းစား
လုပ်ကိုင်သောကြောင့် အလုပ် ရှင်များ၏ သဘောကျခြင်းကို ခံရလေ၏။

ညောင်ပင်ကြီးအောက်ရှိ အတင်းအဖျင်းဝိုင်းတွင် အချိန်ဖြုန်းဘဲ
နေသဖြင့် အလုပ်များ ပိုမို ရရှိလေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက သူ့ကိုဆီးကြို၍ ..

“ဘယ်လိုလဲ ဒင်္ဂါး ဒီနေ့အလုပ်ထဲမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဒင်္ဂါးက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ ..

“ဒီနေ့ အတင်းအဖျင်းဝိုင်းမှာသွားမထိုင်တဲ့အတွက်
အလုပ်တွေပိုလုပ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် စားပြီးသောက်ပြီး လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ
တစ်မူးကျန်တယ်။ လူတွေကလည်း အလုပ်ကြိုးစား လုပ်ပေးလို့ ကျုပ်ကို

ချီးမွမ်းကြတယ်။ ဈေးထဲက ကုန်စုံဆိုင်ရှင်ဒေါ်ကြီးငွေရဆိုရင် ကျုပ်ကို
ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေတောင် ကျွေးလိုက်တယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက သဘောကျဟန်ဖြင့်
ရယ်မော၍ ..

“အလုပ်အပေါ်မှာ စေတနာထားပြီး ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစားလုပ်ရင်
ဘယ်သူမဆို ဒီလို ဆုလာဘ်မျိုးကို လက်ငင်းရတတ်တယ်ကွ။ ဒါကြောင့်
ကြီးပွားချင်တဲ့သူတွေဟာ ဘယ်လောက် နိမ့်ပါးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရပါစေ
အလုပ်အပေါ်မှာ စေတနာထားပြီး ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကိုင် သင့်တယ်။ ဒါဟာ
အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့အတွက် ပထမဦးဆုံးခြေလှမ်းပဲ။ ဒီနည်းဟာ အခြေခံကစ ပြီး
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေ့ကျင့်ပေးတဲ့သဘောပဲ။ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ
အောင်မြင်ကြီးပွားချင် တယ်ဆိုရင် ပထမဦးဆုံးအလုပ်က ကိုယ့်ရဲ့လက်ရှိအလုပ်ကို
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးကြိုး စားစားလုပ်ကိုင်ပါ။ ဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင်
ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ချီးမွမ်းမှုတွေကို ခံရလိမ့်မယ်။ ချီးမွမ်းမှု တွေကို
ရရှိပြီဆိုရင်တော့ အောင်မြင်မှုနဲ့ နီးစပ်ပြီလို့သာသတ်မှတ်ပေတော့။ နောက်ပြီးတော့
အောင်မြင်ဖို့အတွက် စိတ်လက်ရှည်ရမယ်လို့ ရေရှည်တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရမယ်။
အလွန်အင်မတန် ကံထူးသူတွေကလွဲလို့ ဘယ်လိုလူမှ ချက်ချင်းလက်ငင်း
အောင်မြင်မှုမရရှိနိုင်ဘူး ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဒဂိုးက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ ..

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ထူးခြားတာတစ်ခုပြောချင်သေးတယ်။
အောင်မြင်ကြီးပွား ဖို့ မရမနေကြိုးစားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး
ကျုပ်ရဲ့စိတ်ဟာ ရွယ်တူလူတွေ နဲ့ မူတော့သလိုပဲ စိတ်အားလည်း
တက်ကြွလာတယ်။ သူတို့နဲ့ ကျုပ်ဟာ ရက်ပိုင်းအတွင်း အများကြီး
ကွာခြားသွားသလိုပဲ”

ဟုပြောလေရာ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ရယ်မော၍ ..

“တကယ်တော့ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲသွားလို့

မာနစိတ်ဖြစ်လာတာကွ၊ လူဟာ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့အရည်အချင်းတစ်ခုကြောင့်
မာနမာနစိတ်ဖြစ်ပေါ်တယ်။ ပညာရှိတဲ့သူတွေလည်း ပညာမာနဖြစ်တယ်။

ဥစ္စာရှိတဲ့သူတွေလည်း ဥစ္စာမာနရှိတယ်။ အလှရှိတဲ့သူတွေလည်း အလှမာန ရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက သက်ပြင်းချ၍ ...

“ကျုပ်မှာ ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိတာ။

ဘာဆိုင်လို့မာနစိတ်ဖြစ်ပေါ်ရမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်းက..

“ပစ္စည်းဥစ္စာရှိမှ အလှရှိမှ၊ မာနမာနရှိတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ လူတွေဟာ

ရည်ရွယ်ချက် ကြောင့်လည်း မာနမာနစိတ်ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်။ ငါဟာ သူတစ်ပါးနဲ့
မတူဘူး။ ငါ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက် က သူတို့နဲ့နှိုင်းယှဉ်လို့မရဘူး။ ငါဟာ

ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့ မရမနေကြိုးစားရမယ့်လူဆိုပြီး မာန

မာနစိတ်ဖြစ်ပေါ်တယ်ကွ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် သူ၏ ရင်တွင်းကို

ထိုးဖောက်မြင်သလိုရှိသွားပြီး တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်းကိုလည်း

လွန်စွာအထင်ကြီးသွားလေ၏ ။

ဤသို့ဖြင့် ဒဂီးသည် ဈေးကူညီအလုပ်ကို

ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ကိုင်လိုက်ရာ တစ်လအတွင်း ထူးခြားမှုများကို

သိသိသာသာတွေ့ရလေ၏ ။ ဈေးလယ်ခေါင်ရှိ ကုန်စုံဆိုင်ကြီး၏ ပိုင်ရှင် မခင်ကြီး

သည်သွက်လက်ချက်ချာသော ဒဂီးကို သဘောကျသဖြင့် သူမ ဆိုင်အလုပ်ကို

ခိုင်းစေသည့် အခါ တိုင်း ကောက်ညှင်းပေါင်း ၊ သာကူနီထမင်း စသည်တို့ကို

ကျွေးမွေးလေ၏ ။

ဈေးအတွင်းရှိ အခြားသောဆိုင်များကလည်း ဒင်္ဂါးကိုခေါ်ယူ၍
ခိုင်းစေရန် ဆန္ဒရှိကြလေ၏။ ဒင်္ဂါးသည် အခြားသော ကူလီလူငယ်လေးများနှင့်
သူတစ်ပါးအတင်းကိုပြောဆို၍ အချိန်မဖြုန်း တော့ သဖြင့်
အားလပ်ချိန်များစွာရရှိလေ၏။

တနေ့သနဉ် တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက

“အားလပ်ချိန်တွေကို အသုံးချဖို့အကောင်းဆုံးကတော့ ဗဟုသုတရှိမယ့်
စာအုပ်တွေကို ဖတ်ရှုခြင်းပဲကွ စာအုပ်တွေကို စာအုပ်တွေကို ရွေးချယ်ဖတ်ရှုဖို့တော့
လိုအပ်တယ်ကွ၊ စာအုပ်တိုင်း ဟာ ကိုယ့်အတွက် မကောင်းဘူး၊
အချို့သောစာအုပ်တွေဟာဖတ်ရင်း အချိန်သာကုန်ပြီး အတွေး အခေါ်ဗဟုသုတ
မရတာ များတယ်။ တကယ်တော့ အတွေးအခေါ် ဗဟုသုတရမယ့်စာအုပ်တွေကို
ဖတ်ရှုခွင့်ရတာ ကိုယ့်အတွက် သိပ်ကောင်းတယ်။ အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့
ကြိုးစားတဲ့သူတိုင်းဟာ စာအုပ်တွေက အထောက်အကူအများကြီးရနိုင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး စာအုပ်ထဲက ရစရာရှိတာတွေကို ယူနိုင်ဖို့ကြိုးစားရမယ်။
မယူနိုင်ရင်တော့ စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး မျက်မှန်ထူ လာတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။
အချို့သောလူတွေက စာအုပ်တွေအများကြီးဖတ်ပြီး ဗဟုသုတတွေ
အများကြီးရလာတာတယ်။ အကြောင်းအရာအချက်အလက်တွေကို
အလွတ်ရွတ်ပြနိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့သူတို့ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရကြဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒင်္ဂါးက နားမလည်ဟန်ဖြင့်
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ..

“ကြီးပွားအောင်မြင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့
စာအုပ်မဖတ်လို့မဖြစ်ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ခေါင်းခါ၍ ..

“စာအုပ်မဖတ်ဘဲ အောင်မြင်ကြီးပွားနေတဲ့သူတွေ

အများကြီးရှိပါတယ်ကွာ၊ အောင်မြင်ကြီး ပွားဖို့အတွက် အဓိက လိုအပ်ချက်က စာအုပ်ဖတ်ခြင်းမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ စွမ်းစွမ်းတမံဆောင်ရွက်ဖို့ပဲလိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရည်အချင်းတူတဲ့ လူနှစ်ဦးဆိုရင်တော့ စာပေဖတ်ရှုပြီး ဗဟုသုတများတဲ့သူက ပိုပြီးသာနိုင်တယ်ကွ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂိုးက သေချာစွာနားထောင်၍ ..

“ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ကစပြီး အားလပ်ချိန်တိုင်း အတွေးအမြင် ဗဟုသုတရမယ့် စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏ ။

ဤသို့ဖြင့် ဒဂိုးသည် ကူလီအလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကိုင်ရင်း အားလပ်ချိန်များ၌ စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေရာ ဗဟုသုတများ အတော်အသင့် စုံစုံလင်လင်ရရှိလေ၏ ။

သူသည် သုံးလခန့်အတွင်း ကူလီအလုပ်ကို သူတစ်ပါးစိတ် ကျေနပ်လောက်အောင် ပြုလုပ် ပေးသဖြင့် သူ့အားနှစ်သက်သူများပြားလာကြောင်းသတိပြုမိလေ၏ ။

ဈေးအတွင်းရှိ ကုန်စုံဆိုင်ရှင် မခင်ကြည်က ကူလီအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်၍ သူမဆိုင်တွင် ကူညီ ရောင်းချပေးရန် ပြောဆိုလေ၏ ။ ဈေးအနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဆိုင်ရှင်ဦးသိန်းကြည်က လည်း သူ၏ ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးလုပ်ရန်ပြောဆိုလေ၏ ။ ထို့အပြင် သံဖြူဆိုင်က ဦးတလုတ်နှင့် ဘိန်းမုန့်သည်အဒေါ်ကြီကလည်း ဒဂိုးကို ခေါ်ယူသေးသည်။

ထိုကိစ္စများသည် တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းအား ပြန်လည် ပြောပြလေရာ အမိန်းက..

“အလုပ်ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကိုင်ခြင်းဟာ အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့

ပထမခြေလှမ်းဆိုတာ မင်း ယုံကြည်လာပြီမဟုတ်လား။ မင်းကို ကူလီအဖြစ် ခိုင်းစေတဲ့လူတွေဟာ သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာနဲ့အလုပ်ကို မခိုမကပ်ဘဲလုပ်ပြတော့ မင်းရဲအရည်အချင်းတွေ သတိပြုမိလာတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို သူတို့အလုပ်တွေမှာ ခေါ်ယူအသုံးပြုဖို့ စိတ်ဝင်စားလာပြီး ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ကိုယ့်တာဝန်ကျေရုံမက ဖောက်သည်တွေကို စိတ်ကျေနပ်အောင် အထူးစွမ်းဆောင်ဖို့ ကြိုးစားရ မယ်ကွ။ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ သွက်သွက်လက်လက် လုပ်ဖို့ကြိုးစားပါ။ ကိုယ့် ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ၊ စိုးရိမ်သောကတွေဟာ လူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကူးစက်တတ် တယ်။ မင်းရဲမျက်နှာမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာဖြစ်နေပြီဆိုရင် မင်းနဲ့ဆက်ဆံတဲ့သူကလည်း မသိမသာ စိတ်ဆင်းရဲသွားတတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေလျော့နည်းသွားတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် အောင်မြင် ချင်တဲ့သူတွေဟာ အမြဲ ပျော်ရွှင်ဖို့ကြိုးစားပါ။ ရင်ထဲမှာ မပျော်ရွှင်ဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ရဲ့ မပျော် ရွှင်မှုတွေကို အလုပ်ခွင့်ကို ယူမလာပါနဲ့။”

ဟုပြောလေတော့၏ ။

ဒဂိုးက.

‘အမြဲ ပျော်ရွှင်နေချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက..

“လူဟာ အမြဲတမ်းတော့ မပျော်ရွှင်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

အကောင်းမြင်ဝါဒထားတဲ့လူကတော့ ပျော်ရွှင်မှု ပိုများလိမ့်မယ်။

အကောင်းမြင်ဝါဒသမားဟာစိတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ရုံမကဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်လဲ

သူတစ်ပါးထက်ပိုပြီး ယုံကြည်မှုရှိတတ်တယ်။ နောက်ပြီး အကောင်းမြင်စိတ်ထားတဲ့

အတွက် အလုပ်လုပ်ရာမှာ အပျက်ဘက်က မတွေ့ဘဲ အကောင်းဘက်က တွေ့လို့

ပိုပြီး အောင်မြင်မှုရလာတတ်တယ်”

ဟုပြောလေ၏ ထိုအခါ ဒင်္ဂါးက သက်ပြင်းချ၍ ..

“ကျုပ်ဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အလုပ်ကိုကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။

ကျုပ်ကို အလုပ်ခိုင်းတဲ့သူတွေကလည်း သဘောကျလာတဲ့အတွက်
သူတို့အလုပ်တွေမှာ ဖိတ်ခေါ်ပြီး လုပ်ကိုင်စေခဲ့တယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး
ကျုပ်လိုဘယ်လုပ်မလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်းက
ခါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ..

“တကယ်တော့ ဒီမေးခွန်းဟာ ငါ့ကိုမမေးဘဲ မင်းကိုယ်မင်း
မေးခွန်းထုတ်ရမှာကွ၊ မင်းဟာ ငါ့ဆီက အကြံဉာဏ်တွေ တောင်းပါများတော့
ကိုယ့်ဘာသာမေးခွန်း မထုတ်တတ်တော့ဘူး။ တကယ်တော့
အောင်မြင်ကြီးပွားချင်ရင် ကိုယ့်လမ်းကိုရှာပြီ လျှောက်ရမှာကွ”

ဟုပြောလေရာ ဒင်္ဂါးက ခေါင်းညိတ်၍ ..

‘ကောင်းပါပြီး ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ့်ဘာ မေးခွန်းထုတ်တတ်အောင်
ကြိုးစားတော့မယ်”

ဟု ကတိပြုလိုက်လေတော့၏ ။ တရုတ်ဘိန်းစားက..

“အောင်မြင်ချင်တဲ့သူတိုင်းဟာ တိုးတက်မယ့်လမ်းကို အချိန်အားတိုင်း
စဉ်းစားနေရမယ် မျက်စိနားကို အမြဲဖွင့်ထားရမယ်။ အချိန်တိုင်းအခါတိုင်းမှာ
တိုးတက်မယ့်လမ်းကို ရှာဖွေနေသူဟာ တစ်နေ့တော့ လမ်းတွေမှာ အမှန်ပဲကွ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏ ။

*

